

Справа № 991/1641/24

Проведення 2-а/991/4/24

РІШЕННЯ

Іменем України

15 березня 2024 року

м.Київ

Вищий антикорупційний суд у складі:

головуючого судді Мойсака С.М.,

суддів Михайленко В.В., Хамзіна Т.Р.

за участю:

секретаря судового засідання Захарії О.В.,

представників Міністерства юстиції України Гречки А.О., Сербіної І.І.,

за відсутності відповідача та третіх осіб,

розглянувши у відкритому судовому засіданні у залі судових засідань адміністративну справу

за позовом Міністерства юстиції України, місцезнаходження: 01001, м. Київ, вул. Городецького, 13, ідентифікаційний код юридичної особи: 00015622,

до

ОСОБА_1, яка народилася ІНФОРМАЦІЯ_1, адреса: АДРЕСА_1, РНОКПП НОМЕР_1,

третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача:

ОСОБА_2, громадянка російської федерації, адреса: російська федерація 67, РНОКПП НОМЕР_2, АДРЕСА_2

про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини 1 [статті 4 Закону України «Про санкції»](#),

ВСТАНОВИВ:

1. Історія провадження

01.03.2024 до Вищого антикорупційного суду надійшла позовна заява Міністерства юстиції України (далі - Позивач) до ОСОБА_1 (далі - Відповідача) про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#), та стягнення активів у дохід держави.

Відповідно до протоколу автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 04.03.2024 для розгляду судової справи визначено колегію суддів Вищого антикорупційного суду у складі головуючого судді Мойсака С.М., суддів Михайленко В.В., Хамзіна Т.Р.

Ухвалою Суду від 05.03.2024 відкрито провадження у справі за правилами спрощеного позовного провадження.

Цією ж ухвалою до участі у справі залучено третю особу, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, на стороні відповідача - ОСОБА_2 .

2. Зміст позовних вимог та їх обґрунтування

Позовна заява містить вимоги про застосування до ОСОБА_1 санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#), та стягнення у дохід держави таких активів відповідача:

1/3 частки в праві спільної часткової власності на земельну ділянку з кадастровим номером 6323155100:09:004:0106, загальною площею: 8,8681 га, цільове призначення: для ведення товарного сільськогосподарського виробництва, адреса об'єкта нерухомого майна: Харківська область. Кегичівський район, селищна рада Кегичівська (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна 779860163231, номер запису про право власності 12106898);

грошові кошти у розмірі 95 грн 41 коп., розміщені на рахунку № НОМЕР_3 в АТ «Укргазбанк» (код ЄДРПОУ 23697280, МФО 320478);

грошові кошти у розмірі 1229 грн 78 коп., розміщені на рахунку № НОМЕР_4 в АТ «Укргазбанк» (код ЄДРПОУ 23697280, МФО 320478);

двокімнатну квартиру, загальною площею 61,1 кв.м., адреса нерухомого майна: АДРЕСА_3 (реєстраційний номер об'єкту нерухомого майна: 664761144101), яка належить на праві приватної власності ОСОБА_2 .

В обґрунтування вимог Позивач посилається на:

- дію на території України правового режиму воєнного стану;

- застосування до ОСОБА_1 на підставі Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 19.10.2022 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», веденого в дію [Указом Президента України від 19.10.2022 № 726/2022](#), санкції у виді блокування активів;

- здійснення ОСОБА_1 дій, які підпадають під визначення «терористичної діяльності»;

- наявність підстав, передбачених пп. «з» п. 1 та пп. «в» п. 2 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#).

3. Позиції учасників справи

Представник позивача Гречка А.О. у судовому засіданні позовну заяву підтримала. В обґрунтування позовних вимог послалася на триваючу військову агресію РФ проти України, великі втрати серед українських військових та цивільного населення, масштабні руйнування як об'єктів інфраструктури, так й майна окремих фізичних та юридичних осіб. Наголосила на необхідності застосовувати санкції на усіх рівнях як до держави-агресора, так і до осіб, які своїми діями допомагають у військовій агресії Росії, з метою стримування такої агресії та компенсації моральної та матеріальної шкоди. Додатково пояснила, що ОСОБА_1 є депутатом так званої «Народної Ради Луганської Народної Республіки», брала участь в організації та проведенні незаконного референдуму на території Луганської області. Таким чином відповідач здійснювала дії з дестабілізації ситуації в Україні. Додатково пояснила, що рішенням Ради національної безпеки та оборони України до ОСОБА_1 застосовано санкцію у виді блокування активів строком на 10 років. З огляду на вказані обставини, а також на безпосередні дії відповідача, які загрожують територіальній цілісності, суверенітету та незалежності нашої держави, просила застосувати до неї санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#), та стягнути її активи в дохід держави.

Відповідач у призначений день та час у судовому засіданні не з'явився. Пояснень суду не надав.

4. Оцінка та мотиви Суду

Заслухавши доводи представника позивача, з'ясувавши усі фактичні обставини справи, оцінивши надані докази, що мають юридичне значення для вирішення позовної заяви, Суд дійшов таких висновків.

Розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюються на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості (ч. 1 [ст. 9 КАС України](#)).

За змістом ч. 1 [ст. 77 КАС України](#) кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених [ст. 78 КАС України](#).

Якщо учасник справи без поважних причин не надасть докази на пропозицію суду для підтвердження обставин, на які він посилається, суд вирішує справу на підставі наявних доказів (ч. 6 [ст. 77 КАС України](#)).

Суд оцінює докази, які є у справі, за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному

дослідженні. Жодні докази не мають для суду наперед встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Суд надає оцінку як зібраним у справі доказам в цілому, так і кожному доказу (групі однотипних доказів), що міститься у справі, мотивує відхилення або врахування кожного доказу (групи доказів) ([ст. 90 КАС України](#)).

У справах про застосування санкції суд виносить рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно з сукупністю доказів іншої сторони (ч. 6 [ст. 283-1 КАС України](#)).

Таким чином у справах про застосування санкції використовується стандарт доказування «переваги більш вагомих доказів» (preponderance of the evidence) або так званий баланс імовірностей (balance of probabilities). Тягар доведення факту вважається виконаним, якщо на підставі поданих доказів можна зробити висновок, що факт швидше мав місце, ніж ні.

Перелік спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (далі - санкції), підстави їх застосування, коло осіб, щодо яких такі санкції можуть бути застосовані з боку України, а також перелік суб'єктів, уповноважених на їх застосування, визначений [Законом України «Про санкції»](#).

Відповідно до ч. 2 [ст. 1 цього Закону](#) санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність.

Перелік видів санкцій визначений ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#). Цей перелік [Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» від 12.05.2022](#) доповнений новою санкцією - стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними (п.1-1 ч. 1 [ст. 4 цього Закону](#)).

Запровадження цього обмежувального заходу обумовлене початком повномасштабної збройної агресії російської федерації (далі - рф) проти України.

Масштабне застосування агресором антигуманних методів та засобів, що призводить до масштабного руйнування цивільної інфраструктури, величезних матеріальних збитків та смерті тисяч громадян України, обумовило необхідність не тільки у військовій відсічі збройного нападу рф, а й дієвих невійськових інструментах позбавлення економічної бази для ведення агресивної війни проти України та компенсації наслідків від таких дій. Таким інструментом і стала нова санкція у виді стягнення активів в дохід держави.

З огляду на обставини, які зумовили доповнення ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#) новим видом санкції, ч. 1 [ст. 5-1 цього Закону](#) закріпила положення про те, що така санкція має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні [Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів»](#).

Підстави застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави визначені у п. 1, 2 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#). Такими підставами є завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (п. 1), а також суттєве сприяння вчиненню таких дій (п. 2).

Крім цього, законодавцем обмежено час застосування цієї санкції дією правового режиму воєнного стану або періодом після його припинення або скасування (якщо позовну заяву про застосування цієї санкції подано в період дії правового режиму воєнного стану). Передумовою застосування до особи санкції у виді стягнення активів в дохід держави абз. 2 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#) визначає попереднє накладення на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, санкції у виді блокування активів.

Враховуючи вищенаведені законодавчі положення, за наслідками розгляду позовної заяви Міністерства юстиції України до ОСОБА_1 про застосування санкції, передбаченої п.1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#), та стягнення активів у дохід держави Суд має встановити:

-чи належить ОСОБА_1 до категорій осіб, до яких може бути застосована санкція у виді стягнення активів в дохід держави;

-чи звернувся позивач до суду з позовною заявою в період дії правового режиму воєнного стану;

-чи накладено на ОСОБА_1 санкцію у виді блокування активів за рішенням Ради національної безпеки та оборони України;

-чи наявна хоч одна підстава для застосування до ОСОБА_1 санкції у виді стягнення активів в дохід держави, визначена абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#).

4.1. Щодо належності ОСОБА_1 до категорій осіб, до яких може бути застосована санкція у виді стягнення активів в дохід держави

Як попередньо зазначалося, санкції можуть застосовуватися з боку України по відношенню до іноземної держави, іноземної юридичної особи, юридичної особи, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-

нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність (ч. 2 [ст. 1 Закону України «Про санкції»](#)).

Таким чином, належність фізичної особи до категорії тих, щодо яких може бути застосована санкція, визначається за ознакою громадянства або ознакою здійснення нею терористичної діяльності.

Відповідно до абз. 2 [ст. 1 Закону України «Про громадянство України»](#) громадянство України - це правовий зв'язок між фізичною особою і Україною, що знаходить свій вияв у їх взаємних правах та обов'язках.

Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України ([ст. 65 Конституції України](#)).

З досліджених судом матеріалів вбачається, що ОСОБА_1 є депутатом так званої «Народної Ради Луганської Народної Республіки» (Т. 1, а.с. 103-106), членом партії «єдина росія» (Т. 1, а.с. 70, 154).

Відповідач брала участь в зборах так званої «Народної Ради Луганської Народної Республіки», під час яких було прийнято так званий «Закон про референдум луганської народної республіки по питанню про входження до складу рф на правах суб'єкта рф» і постанову про призначення такого «референдуму» (Т. 1, а.с. 118-119, 120-121).

Надалі ОСОБА_1 взяла безпосередню участь у проведенні незаконного «референдуму» (відеофайл з назвою «додаток 22» Т. 1, а.с. 220).

Таким чином, відповідачем, не тільки не виконано обов'язок, закріплений [ст. 65 Конституції України](#), а й безпосередньо вчинено дії, які підривають територіальну цілісність, суверенітет і незалежність України.

Разом з цим, як встановлено Судом з досліджених матеріалів доданих до позовної заяви, ОСОБА_1 ідентифікує себе громадянкою рф, ототожнює себе виключно з рф та вважає її своєю батьківщиною (Т. 1, а.с. 123, 124 125).

Таким чином, відповідач втратила будь-який правовий зв'язок з Україною, не вважає себе пов'язаною будь-якими правами та обов'язками по відношенню до України.

За таких обставин суд вважає, що відповідач є фізичною особою-нерезидентом, та до неї може бути застосовані санкції, передбачені [Законом України «Про санкції»](#).

Крім цього, на переконання Суду, позивачем доведено, що ОСОБА_1 вчиняє дії, які підпадають під визнання «терористичної діяльності».

Відповідно до [ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом»](#) до терористичної діяльності належать, в тому числі дії з пропаганди російського

нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України.

Відповідач за допомогою свого Telegram-каналу та засобів масової інформації дискредитує Збройні Сили України та пропагує підтримку військових рф, які беруть участь у так званій «СВО», безпосередньо надає гуманітарну допомогу та наголошує, що продовжить її надавати на постійній основі (Т. 1, а.с. 110-111, 112-114, 115, 122-126, 129, 130, 132, 133, 134, 136, 137-138, 143-144, 220).

Крім цього, незважаючи на те, що рф держава-агресор під керівництвом путіна в.в. з 2014 року окупувала частину української території, а з 24.02.2022 почала повномасштабну збройну агресію, ОСОБА_1 здійснює передвиборну агітацію та закликає підтримати на виборах президента рф - путіна в.в. Наголошує у своїх дописах, що лише він готовий до вирішення складних питань, а його перемога на виборах стане перемогою рф (Т. 1, а.с. 139).

Вищевстановлені обставини у їх сукупності дають Суду підстави для висновку, що ОСОБА_1 як за ознакою громадянства, так і за ознакою здійснення нею терористичної діяльності, належить до категорій осіб, до яких може бути застосована санкція у виді стягнення активів в дохід держави.

4.2. Щодо звернення позивача до суду з позовною заявою до ОСОБА_1 в період дії правового режиму воєнного стану

За змістом [ст. 5 Закону України «Про правовий режим воєнного стану»](#) пропозиції щодо введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях на розгляд Президентіві України подає Рада національної безпеки і оборони України.

Президент України зі свого боку у разі прийняття рішення щодо необхідності введення воєнного стану видає указ і негайно звертається до Верховної Ради України щодо його затвердження та подає одночасно відповідний проєкт закону.

Указ Президента України про введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях, затверджений Верховною Радою України набирає чинності одночасно з набранням чинності таким законом.

24.02.2022 у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, Президент України видав Указ № 64/2022 про введення воєнного стану в Україні із 05 год. 30 хв. 24.02.2022 строком на 30 діб.

Цей указ затверджений Законом України «Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» від 24.02.2022, який в той же день набрав чинності.

Надалі воєнний стан неодноразово продовжувався. Наразі [Указом Президента України № 49/2024 від 05.02.2024](#), затвердженим Законом України «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного

стану в Україні» від 06.02.2024, воєнний стан продовжено на 90 діб з 05 год 30 хв 14.02.2024, тобто до 14.05.2024.

Таким чином, на момент звернення Міністерством юстиції України до Вищого антикорупційного суду з позовною заявою до ОСОБА_1 в Україні продовжує діяти правовий режим воєнного стану.

4.3. Щодо накладення на ОСОБА_1 санкції у виді блокування активів за рішенням Ради національної безпеки та оборони України

Блокування активів є окремим видом санкцій, який закріплений п. 1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#). Зміст цього обмежувального заходу полягає в тимчасовому позбавленні права користування та розпорядження активами, що належать фізичній або юридичній особі, а також активами, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Порядок застосування санкції у виді блокування активів закріплений ч. 3 [ст. 5 Закону України «Про санкції»](#). Так, рішення про застосування санкції у виді блокування активів щодо окремих іноземних юридичних осіб, юридичних осіб, які знаходяться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземців, осіб без громадянства, а також суб`єктів, які здійснюють терористичну діяльність (персональні санкції), приймається Радою національної безпеки та оборони України та вводиться в дію указом Президента України. Відповідне рішення набирає чинності з моменту видання указу Президента України і є обов`язковим до виконання.

Як встановлено Судом, рішенням Ради національної безпеки та оборони України від 18.06.2021 «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» до ОСОБА_1 застосовано санкцію у виді блокування активів строком на 3 роки.

Це рішення введено в дію Указом Президента України від 18.06.2021 № 266/2021.

Надалі рішенням Ради національної безпеки та оборони України від 19.10.2022 «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» до ОСОБА_1 застосовано, в тому числі санкцію у виді блокування активів, строком на 10 років.

Назване рішення введено в дію [Указом Президента України від 19.10.2022 № 726/2022](#).

Відповідно до ч. 7 [ст. 5 Закону України «Про санкції»](#) рішення про скасування санкцій, в тому числі і санкції у виді блокування активів, приймається органом, що прийняв рішення про їх застосування відповідно до цього [Закону](#), у разі якщо застосування санкцій призвело до досягнення мети їх застосування.

Доказів скасування санкції у виді блокування активів, застосованої щодо ОСОБА_1, Суду надано не було. З огляду на зазначене на момент вирішення позовної заяви відповідач є особою, до якої застосовано санкцію у виді блокування активів.

4.4. Щодо наявності підстав для застосування до ОСОБА_1 санкції у виді стягнення активів в дохід держави

Обґрунтовуючи наявність підстав для застосування до ОСОБА_1 санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#), та стягнення активів у дохід держави, позивач зазначає, що відповідачем вчинено дії, передбачені пп. «з» п. 1 та пп. «в» п. 2 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#).

4.4.1. Щодо вчинення ОСОБА_1 дій, передбачених підпунктами пп. «з» п. 1 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#).

За змістом пп. «з» п. 1 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#) підставою для застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави є завдання особою істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, зокрема, але не виключно, шляхом: взяття участі в організації та проведенні незаконних виборів та/або референдумів на тимчасово окупованій території України.

У контексті вирішення питання щодо доведеності позивачем того, що відповідачем вчинялися дії, визначені пп. «з» п. 1 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#), Суд враховує таке.

19.02.2014 розпочалася тимчасова окупація рф окремих територій України.

Частина території України, що входить до складу Донецької та Луганської областей, є окупованою рф починаючи з 07.04.2014.

У квітні 2014 року озброєні підрозділи сепаратистів, створені, підпорядковані, керовані та фінансовані спецслужбами рф, почали активні бойові дії у містах Луганської області, які захоплювали адміністративні будівлі та у підсумку 27.04.2014 проголосили створення «Луганської народної республіки» (далі - «ЛНР»).

Після фактично вчиненої збройної агресії самопроголошені лідери «ЛНР», експортовані в Україну російськими спецслужбами, вирішили створити видиму легальність рішення про створення «ЛНР». З цією метою у травні 2014 року у неконституційний спосіб на окупованій території Луганської області провели нелегітимний референдум про відокремлення цих територій від України та проголошення їх незалежності.

21.02.2022 президент рф підписав указ про визнання «державою» терористичне утворення - «ЛНР». Крім цього, задля створення підстав для подальшої ескалації направив до ради федерації звернення про використання російських збройних сил за межами рф.

24.02.2022 почалась повномасштабна збройна агресія рф проти України. Так, військовослужбовці збройних сил рф незаконно вторглись на територію України та окупували її частину.

Окупація українських територій, в тому числі і Луганської області, продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та масштабного руйнування цивільної інфраструктури.

З першого дня вторгнення рф порушує правила ведення війни і норми міжнародного права, масово вчиняє воєнні злочини. Також рф веде активну інформаційну війну, застосовує пропаганду, здійснює торговельно-економічний тиск, енергетичну блокаду, терор і залякування громадян України, кібератаки, звинувачує іншу сторону у власних злочинах.

Як свідчать досліджені у судовому засіданні матеріали, ОСОБА_1 є депутатом третього скликання так званої «Народної Ради Луганської Народної Республіки» (Т. 1, а.с. 103-106) та членом партії «єдина росія» (Т. 1, а.с. 154).

При цьому, Судом встановлено, що відповідач брала участь у зборах так званої «Народної Ради Луганської Народної Республіки», під час яких було одностайно прийнято так званий «Закон про референдум луганської народної республіки по питанню про входження до складу рф на правах суб`єкта рф» і постанову про призначення такого «референдуму» (Т. 1, а.с. 118-119, 120-121).

Надалі ОСОБА_1, як депутат третього скликання так званої «Народної Ради Луганської Народної Республіки», взяла безпосередню участь у проведенні незаконного «референдуму», який відбувся з 23.09.2022 по 27.09.2022.

З дослідженого Судом відеофайлу з назвою «додаток 22» (Т. 1, а.с. 220), на якому міститься інтерв'ю ОСОБА_1, зроблене під час проведення «референдуму», вбачається, що відповідач відкрито підтримувала проведення незаконного референдуму, метою якого була анексія територій, що міжнародна спільнота визнає українськими. При цьому ОСОБА_1 запевняла, що єдиний голос, який буде на «референдумі» - це голос за приєднання до рф.

Вищевказане, на думку Суду, підтверджує беззаперечний факт участі відповідача в організації та проведенні незаконного референдуму на тимчасово окупованій території України, який завдав істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України. Адже цей референдум став підставою для російської влади анексувати частину української території.

4.4.2. Щодо вчинення ОСОБА_1 дій, передбачених підпунктами пп. «в» п. 2 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#).

За змістом пп. «в» п. 2 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#) підставою для застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави є суттєве інформаційне сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у п. 1 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#), зокрема шляхом здійснення публічних дій, спрямованих на виправдовування, визнання

правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності.

Під публічними діями розуміються дії, адресовані невизначеному колу осіб, зокрема у мережі Інтернет або за допомогою медіа.

З дослідженої у судовому засіданні роздруківки публікації з мережі Інтернет Судом встановлено, що ОСОБА_1 виправдовує агресію рф та звинувачує Київ у розв'язуванні війни на Донбасі. Зазначає про те, що Україна нічого не зробила для попередження та евакуації цивільного населення, в тому числі і дітей (Т.1, а.с. 110-111).

Крім цього, у своєму інтерв'ю «Пять лет белых камазов. Депутат ОСОБА_1 : «Мы поняли, что нас не оставят в беде», розміщеному у мережі Інтернет, відповідач використовує наступні висловлювання «росийские спасатели», «гуманитарный конвой из рф», «киевские силовики вновь открывают огонь», «спасибо россия». Таким чином ОСОБА_1 викривляла сприйняття реальності невизначеного кола осіб, звинувачуючи Україну у злочинах рф (Т. 1, а.с. 112-114).

Аналогічною є ситуація в інтерв'ю відповідача «Блокады со стороны Киева сделали жителей Донбаса сильнее», розміщеному у мережі Інтернет. Так, ОСОБА_1 зазначає про те, що Київ робить все, щоб знищити населення Донбаса, а росія єдина країна, яка простягнула руку допомоги (Т. 1, а.с. 115).

Водночас у своєму Telegram-каналі ОСОБА_1 розмістила низку статей, в яких також висвітлює проросійську позицію, прославляє росію, називає країну-агресора великою та своєю батьківщиною. При цьому, дякує їй за неоціненну допомогу, яку рф надавала Донбасу вісім років, а також за те, що не віддала на «поталу українській хунті» (т. 1, а.с. 122-126, 132, 133).

Також Telegram-канал відповідача містить публікації, у яких висвітлене завідомо хибне та маніпулятивне твердження про розповсюдження нацизму у ВНЗ України. Публікація містить низку світлин із зображенням літератури з нацисткою символікою та пропагандою нацизму, яку начебто знайшли у педагогічному університеті м. Бердянськ (т. 1, а.с. 129).

Твердження про нацизм в Україні містять й інші публікації у Telegram-каналі ОСОБА_1 . Так, відповідач, нагадуючи про трагедію у Будинку профспілок Одеси, наголошує наступне: «Рано или поздно, но весь мир поймет, с чем мы имеем дело на Украине - это нацизм чистой воды, которому нет оправданий» (Т. 1, а.с. 135). Виправдовуючи російських загарбників та свою їм допомогу, ОСОБА_1 зазначає, що вони борються з нацизмом (Т. 1, а.с. 138).

Висловлювання відповідача у вищеназваних публікаціях повністю співпадають з тезами російської пропаганди та безпосередньо керівника держави-агресора. Саме цими тезами вони виправдовують збройну агресію рф проти

України, намагаючись створити уявлення, про те, що повномасштабне збройне вторгнення переслідувало благу мету.

Також в контексті виправдання агресії рф Судом враховується пост відповідача у Telegram-каналі від 22.03.2023. Так, ОСОБА_1 публікує неправдиві відомості, розповсюджені одним з елементів інформаційної інфраструктури, яку вибудувала росія в рамках інформаційної війни, - інформаційним агентством «РИА Новости». Ця публікація відповідача містить наступне твердження: «Именно украинские каратели 80 лет назад заживо сожгли мирных жителей белорусской деревни Хатынь » (Т.1, а.с. 134).

Зазначені публікації у Telegram-каналі ОСОБА_1 цілком узгоджуються з наративами російської пропаганди та мають на меті створення видимості «виправданості» збройного нападу з метою приховання його дійсної нелюдської природи.

Про виправдання та визнання відповідачем правомірною повномасштабну збройну агресію рф проти України свідчить низка публікацій ОСОБА_1 у своєму Telegram-каналі, а також відеофайл з назвою «додаток 25» (Т. 1, а.с. 136, 137-138, 143-144, 220). Названі докази підтверджують надання останньою гуманітарної допомоги військовослужбовцям у зоні проведення так званої «специальной военной операции» (далі - сво). При цьому у цих публікаціях, характеризуючи Збройні Сили України (далі - ЗСУ), відповідач називає їх «нацистами», водночас військовослужбовців рф - «бойцями», «наши ребята».

В контексті виправдання збройної агресії рф проти України Суд також враховує публікації відповідача, а також її інтерв'ю (відеофайл з назвою «додаток 19»), в яких містяться неправдиві відомості, які дискредитують ЗСУ та корелюються з російськими наративами. Так, наприклад, у публікації від 22.06.2022 ОСОБА_1 розповідає про сім'ю, у якої ЗСУ забирали продукти та тим самим лишили дітей без їжі (Т. 1, а.с. 127). У дописі від 09.07.2022 відповідач розмістила інформацію про те, як військові України здали на металобрухт водовід села (Т. 1, а.с.128). За 16.08.2022 міститься публікація про те, що ЗСУ на передодні 1 вересня знищили школу у селищі Родаково (Т. 1, а.с. 130). В інтерв'ю ОСОБА_1 розповідає про події 02.06.2014, під час яких загинув її чоловік. Відповідач звинувачує українську владу в обстрілі мирного населення, стверджує про те, що громадян Швеції та країн Балтії формують в спецзагони для участі у воєнних діях на території Донбасу.

Публікації ОСОБА_1 , розміщені у її Telegram-каналі, а також надані нею інтерв'ю, що знаходяться у мережі Інтернет, свідчать про свідому, стійку та публічну підтримку відповідачем політики рф в частині збройної агресії проти України та анексії її території.

Зміст досліджених матеріалів не залишає сумнівів у можливості їх кваліфікувати як виправдовування агресії проти України, а діяльність відповідача як тривалу свідому підтримку країни-агресора.

За наведених обставин суд вважає, що такі дії ОСОБА_1 підпадають під визначення публічних дій, передбачених пп. «в» п. 2 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#).

4.5. Щодо активів, до яких може застосовуватися санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#)

За змістом п.1-1 ч. 1 [статті 4 Закону України «Про санкції»](#) санкція у виді стягнення активів в дохід держави може застосовуватися до:

- активів, які належать фізичній або юридичній особі;
- активів, щодо яких фізична або юридична особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Відповідно до п. 2 ч. 1 [ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації \(відмиванню\) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення»](#) активами є кошти, у тому числі електронні гроші, інше майно, майнові та немайнові права.

Грошові кошти, земельна ділянка та квартира, про стягнення яких йдеться у позовній заяві до ОСОБА_1, охоплюються законодавчим визначенням активів, а відтак до них може бути застосоване стягнення.

4.5.1. Щодо активів, що належать ОСОБА_1.

Згідно з інформаційною довідкою з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно від 11.12.2023 за № 357824057 ОСОБА_1 (РНОКПП НОМЕР_1) на праві спільної часткової власності належить 1/3 частки земельної ділянки з кадастровим номером 6323155100:09:004:0106 загальною площею: 8,8681 га, цільове призначення: для ведення товарного сільськогосподарського виробництва, адреса об'єкта нерухомого майна: Харківська область, Кегичівський район, селищна рада Кегичівська (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна 779860163231 (Т. 1, а.с. 163-164).

Крім цього, відомостями Національного агентства України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів (далі - НАЗК), наданими на запит позивача, підтверджується, що ОСОБА_1 володіє грошовими коштами у розмірі 1229 грн 78 коп, розміщеними на рахунок № НОМЕР_4 в АТ «Укргазбанк» (код ЄДРПОУ 23697280, МФО 320478) (Т. 1, а.с.165-175). Також ОСОБА_1 є власником грошових коштів у розмірі 95 грн 41 коп, розміщених на рахунок № НОМЕР_3 в АТ «Укргазбанк» (код ЄДРПОУ 23697280, МФО 320478) (Т. 1, а.с.165-175).

Доказів на спростування інформації, викладеної у вищевказаній інформаційній довідці та відомостей НАЗК, Суду надано не було. Тому з огляду на доведення підстав, передбачених пп. «з» п. 1 та пп. «в» п. 2 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України](#)

[«Про санкції»](#), вищевказане нерухоме майно та грошові кошти належить стягнути в дохід держави.

4.5.2. Щодо активів, стосовно яких ОСОБА_1 може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження

Як попередньо зазначалось, санкція у виді стягнення активів в дохід держави може застосовуватися, в тому числі до активів, щодо яких підсанкційна особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними. Таким чином, законодавець передбачив можливість стягнення активів в дохід держави, які формально не належать на праві власності підсанкційній особі, однак мають з нею певний зв'язок у виді неформалізованого контролю.

Позовна вимога Міністерства юстиції України про стягнення активу в дохід держави стосується об'єкта нерухомого майна - двокімнатної квартири загальною площею 61,1 кв м, адреса нерухомого майна: АДРЕСА_3 . Названа квартира відповідно до договору купівлі-продажу квартири від 23.06.2015 та інформаційної довідки з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно від 15.12.2023 за № 358590319 на праві власності належить ОСОБА_2 (РНОКПП НОМЕР_5) (Т. 1, а.с.185-186).

ОСОБА_2 відповідно до повного витягу з Державного реєстру актів цивільного стану громадян щодо актового запису про шлюб і народження є донькою ОСОБА_1 та ОСОБА_5 (Т. 1, а.с. 176-178, 182-184).

Згідно з витягом з Державного реєстру актів цивільного стану громадян щодо актового запису про смерть ОСОБА_5 помер ІНФОРМАЦІЯ_2 (Т. 1, а.с. 179-181).

Відповідно до положень абз. 3 [ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції»](#), пп. «в» п. [14.1.159 ст. 14 ПК України](#) та [ст. 1 Закону України «Про захист економічної конкуренції»](#), близькими або пов'язаними фізичними особами вважаються такі, які є батьками та дітьми. Таким чином ОСОБА_2 та ОСОБА_1 є близькими особами у розумінні закону.

ОСОБА_2 є громадянкою рф та має зареєстроване місце проживає у рф за адресою: АДРЕСА_2 (Т. 1, а.с. 187-190).

Підставою для набуття активу є договір купівлі-продажу. Укладання договору від імені ОСОБА_2 здійснено ОСОБА_6 , який діяв на підставі довіреності від 03.06.2015 № 3833 (Т. 1, а.с. 187-190, 191-192).

Відповідно до пп. 2.4. названого договору оціночна вартість квартири станом на 23.06.2015 становила 217 700 грн 00 коп, а ціна за якою придбано квартиру становила 149 000 грн.

Згідно з Інформацією Державної податкової служби України про джерела/суми нарахованого доходу ОСОБА_2 за період з 1 квартала 1998 року по 2 квартал 2014

року отримала сумарний дохід 55 662 грн 50 коп, водночас ОСОБА_1 - 306 453,55 грн.

Таким чином станом на час придбання квартири (23.06.2015) у ОСОБА_2 була відсутня можливість придбати об'єкт нерухомого майна самостійно за власні кошти, проте ОСОБА_1 мала таку можливість.

Враховуючи, що ОСОБА_2 має зареєстроване місце проживає у рф, не брала безпосередньої участі в укладанні договору купівлі-продажу, не отримувала доходів, достатніх для придбання вищевказаного об'єкту нерухомості, виходячи зі змісту поняття «пов'язана особа», колегія суддів дійшла висновку, що нерухоме майно було придбане за рахунок її матері ОСОБА_1. Відтак, ОСОБА_1, яка постійно проживає у м. Луганськ, може опосередковано, через свою доньку ОСОБА_2, вчиняти дії щодо зареєстрованого на її ім'я активу, тотожні праву розпорядження ним.

Суд також враховує, що ані відповідачем, ані третьою особою, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмету спору, не надано доказів того, що зазначений актив міг бути придбаний ОСОБА_2 за особисті кошти або за кошти інших осіб.

Станом на дату придбання об'єкту нерухомості у ОСОБА_2 відсутні близькі особи, окрім ОСОБА_1. Батько ОСОБА_5 ІНФОРМАЦІЯ_2 помер. Відомості про братів або сестер у витязі з Державного реєстру актів цивільного стану громадян щодо актового запису про народження відсутні.

Як попередньо зазначалось, ч. 6 [ст. 283-1 КАС України](#) орієнтує суд ухвалювати рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони. На думку Суду, цей стандарт доведення позивачем дотримано. У зв'язку з зазначеним, з огляду на доведення підстав, передбачених пп. «з» п. 1 та пп. «в» п. 2 абз. 4 ч. 1 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#), вищевказане нерухоме майно належить стягнути в дохід держави.

4.6. Щодо пропорційності втручання у право власності

Будь-яке примусове позбавлення власності є втручанням у мирне володіння майном. Відповідно до положень ст. 1 Першого Протоколу до [Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод](#) (далі - Конвенція) кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права. Також ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності ([ст. 41 Конституції України](#)). Право в цілому дозволяє таке втручання, проте це втручання повинно бути законним, обґрунтованим та пропорційним.

Будь-яке обмеження права власності повинно здійснюватися, зокрема, на умовах, передбачених законом. Обмеження права власності має переслідувати законну мету за допомогою засобів, які є пропорційними меті (Beueleg проти Італії (Рішення Великої Палати від 05.01.2000, заява № 33202/96, параграф 107). При

цьому має бути розумне співвідношення між засобами та метою. Досягається, - так званий «справедливий баланс» між інтересом суспільства та вимогами щодо захисту фундаментальних прав особи (серед інших, рішення у справі Edwards проти Мальти від 24.10.2006, заява № 17647/04, параграф 69).

Право власності не є абсолютним, оскільки держава може вимагати від суб'єктів дотримуватися певних зобов'язань. У разі, якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, наприклад, через фінансування чи підтримку війни проти цієї країни, держава може вжити заходів на припинення чи попередження таких дій.

При застосуванні такої санкції як стягнення активів у дохід держави суд повинен враховувати співмірність її застосування зі шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідача.

У постанові Великої Палати Верховного Суду від 07.04.2020 у справі № 916/2791/13 сформована наступна правова позиція: втручання у право власності, навіть якщо воно здійснюється згідно із законом і з легітимною метою, буде розглядатися як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, якщо не буде встановлений справедливий баланс між інтересами суспільства, пов'язаними із цим втручанням, й інтересами особи, яка зазнає втручання в її право власності. Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення (п. 6.43 Постанови).

Оцінюючи пропорційність втручання у право на вільне володіння, суд, у першу чергу, враховує, що захід у виді стягнення дохід держави є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей - захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави, в умовах правового режиму воєнного стану.

Застосування вказаних заходів відповідає критерію «необхідності у демократичному суспільстві», оскільки у їх запровадженні, з огляду на визнані факти військової агресії щодо України, існує нагальна потреба.

Таке втручання має легітимну мету - забезпечити контроль за активами особи, яка несе або може нести потенційну загрозу національним інтересам України, її суверенітету та територіальній цілісності; зупинити агресивні дії РФ; припинити підтримку її нинішнього політичного режиму шляхом удару по фінансовим можливостям «прихильників» такої політики; забезпечити здійснення швидкого та ефективного відшкодування збитків, завданих жертвам агресії за рахунок коштів, отриманих від конфіскації.

У цьому випадку суд враховує співмірність застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави із шкодою, що завдана інтересам суспільства діями ОСОБА_1 .

Під час розгляду справи суд встановив, що ОСОБА_1 свідомо та добровільно сприяла та продовжує сприяти збройній агресії рф проти України, анексії територій, розповсюдженню російської пропаганди.

Ці дії перебувають у причинному зв'язку із порушенням фундаментальних прав та інтересів людини і суспільства в цілому. Такі дії призвели до окупації частини території України, великої кількості загиблих як серед цивільного населення, так і серед військових, знищення цілих населених пунктів, житлових кварталів, об'єктів критичної інфраструктури, знищення історико-культурних пам'яток України, економічної нестабільності України, зменшення рівня життя населення, погіршення економічної, інвестиційної та туристичної «привабливості» України, масовому викраденню та вивезенню дітей з тимчасово окупованих територій, геноциду українського народу, поставили під загрозу існування України як незалежної держави.

У контексті викладеного суд враховує інформацію, яка публікується Управлінням Верховного комісара ООН з прав людини щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення російської федерації на територію України. Ці відомості є загальновідомими, широко освітленими у ЗМІ, не потребують доказування в силу ч. 3 [ст.78 КАС України](#).

На офіційному веб-сайті ООН опубліковано таку інформацію: станом на 15 травня 2023 року зафіксовано 8 836 випадків загибелі та 14 985 поранень цивільних осіб, серед них 521 випадок загибелі дітей та 1 028 випадків їх поранення.

УВКПЛ ООН вважає, що реальна кількість втрат серед цивільних осіб значно вища, оскільки отримання інформації з деяких місць, де тривають інтенсивні бойові дії, відбувається з затримкою, та багато повідомлень із місць, звідки надходить інформація про втрати серед цивільного населення, все ще потребують підтвердження.

Вказане зумовлює відповідне реагування з боку держави шляхом використання правового механізму у виді стягнення в дохід держави активів відповідача, які знаходяться на території України.

За встановлених обставин відсутні підстави припускати порушення справедливого балансу між інтересами суспільства у припиненні агресії та втручанням у право власності, метою якого є сприяння припиненню цієї невинуватеної агресії.

Таким чином Суд дійшов висновку про пропорційність таких обмежувальних заходів, як стягнення активів, що належать відповідачу, а також третім особам, щодо яких відповідач прямо та опосередковано може вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, що передбачено п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#), оскільки таке позбавлення права власності здійснюється виключно в інтересах суспільства, з врахуванням публічного інтересу.

4.7. Щодо розподілу судових витрат

Питання розподілу судових витрат врегульоване [ст. 139 КАС України](#).

Згідно з ч. 2 [ст. 139 КАС України](#) при задоволенні позову суб'єкта владних повноважень з відповідача стягуються виключно судові витрати суб'єкта владних повноважень, пов'язані із залученням свідків та проведенням експертиз.

При частковому задоволенні позову судові витрати покладаються на обидві сторони пропорційно до розміру задоволених позовних вимог. При цьому суд не включає до складу судових витрат, які підлягають розподілу між сторонами, витрати суб'єкта владних повноважень на правничу допомогу адвоката та сплату судового збору (ч. 3 [ст. 139 КАС України](#)).

За положеннями ч. 11 [ст. 139 КАС України](#) судові витрати третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, стягуються на її користь зі сторони, визначеної відповідно до вимог цієї статті, залежно від того, заперечувала чи підтримувала така особа заявлені позовні вимоги.

Позивач, відповідач та третя особи не надали суду доказів понесення судових витрат. Позивач на підставі п. 25 ч. 1 [ст. 5 Закону України «Про судовий збір»](#) звільнений від сплати судового збору.

За таких умов відсутні підстави для розподілу судових витрат.

4.8. Щодо звернення судового рішення до виконання

Згідно з п. 6 ч. 1 [ст. 244 КАС України](#) при ухваленні рішення суд серед іншого вирішує чи є підстави допустити негайне виконання рішення.

Перелік рішень, які виконуються негайно, наведений у [ст. 371 КАС України](#). Рішення у справі про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#), не належить до судових рішень, які виконуються негайно. Тому суд не знаходить підстав для допущення негайного виконання рішення.

За положеннями ч. 3 [ст. 5-1 Закону України «Про санкції»](#) рішення суду про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 [ст. 4 Закону України «Про санкції»](#), в день набрання ним законної сили надсилається Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

Згідно з ч. 1, 2 [ст. 372 КАС України](#) у разі необхідності спосіб, строки і порядок виконання можуть бути визначені у самому судовому рішенні. Так само на відповідних суб'єктів владних повноважень можуть бути покладені обов'язки щодо забезпечення виконання рішення. Судове рішення, яке набрало законної сили, є підставою для його виконання.

З огляду на особливості цієї категорії справ суд вважає, що рішення про застосування санкції звертається Вищим антикорупційним судом до виконання в день набрання ним законної сили шляхом направлення до Фонду державного майна

України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судові рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

Керуючись статтями [243-246](#), [255](#), [268-272](#), [283-1 Кодексу адміністративного судочинства України](#), статтями [2](#), [4](#), [5](#), [5-1 Закону України «Про санкції»](#), Суд

У Х В А Л И В :

1. Задовольнити позовну заяву Міністерства юстиції України до ОСОБА_1, третя особа, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача: ОСОБА_2, про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини 1 [статті 4 Закону України «Про санкції»](#).

2. Застосувати до ОСОБА_1 санкцію, передбачену пунктом 1-1 частини 1 [статті 4 Закону України «Про санкції»](#).

3. Стягнути у дохід держави активи, а саме:

1) 1/3 частки в праві спільної часткової власності на земельну ділянку з кадастровим номером 6323155100:09:004:0106, загальною площею: 8,8681 га, цільове призначення: для ведення товарного сільськогосподарського виробництва, адреса об'єкта нерухомого майна: Харківська область, Кегичівський район, селищна рада Кегичівська (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна 779860163231, номер запису про право власності 12106898);

2) грошові кошти у розмірі 95 грн 41 коп, розміщені на рахунку № НОМЕР_3 в АТ «Укргазбанк» (код ЄДРПОУ 23697280, МФО 320478);

3) грошові кошти у розмірі 1229 грн 78 коп, розміщені на рахунку № НОМЕР_4 в АТ «Укргазбанк» (код ЄДРПОУ 23697280, МФО 320478).

4) двокімнатна квартира, загальною площею: 61,1 кв м, адреса нерухомого майна: АДРЕСА_3 (реєстраційний номер об'єкту нерухомого майна: 664761144101), яка належить на праві приватної власності ОСОБА_2.

4. Копію рішення не пізніше наступного дня після ухвалення надіслати учасникам справи, їх представникам до електронного кабінету (у разі його наявності), та опублікувати на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду (<https://hcac.court.gov.ua/>).

5. Судове рішення в день набрання ним законної сили надіслати до Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судові рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

6. Рішення набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі

подання апеляційної скарги, рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

7. Апеляційна скарга на рішення може бути подана до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п'яти днів з дня його проголошення. Особи, які не були присутні при проголошенні зазначеного рішення, мають право його оскаржити протягом п'яти днів із дня публікації рішення на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду (<https://hcac.court.gov.ua/>).

8. Повний текст рішення суду буде складений не пізніше п'яти днів з дня проголошення його вступної та резолютивної частин, та не пізніше наступного дня після підписання повного тексту рішення всім складом суду його копія буде надіслана учасникам справи, їх представникам до електронного кабінету (у разі його наявності) та опублікований на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду.

Повний текст рішення складено 20 березня 2024 року.

Головуючий суддя

Сергій МОЙСАК

Судді

Віра МИХАЙЛЕНК

Тимур ХАМЗІН

Покликання на рішення в Єдиному державному реєстрі судових рішень:
<https://reyestr.court.gov.ua/Review/117778721>